

УДК 343.98

А. Л. Криловецький

ПІДСТАВИ І ФОРМИ УЧАСТІ СИЛ БЕЗПЕКИ, СУДОВИХ ТА ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ У ПРОТИДІЇ КОНТРАБАНДИ

Проаналізовано систему державних органів протидії контрабанді. Розглянуто класифікацію державних органів. Визначено поняття “правоохоронні органи у сфері протидії контрабанді” і відповідні форми взаємодії сил безпеки, судових та правоохоронних органів. Зроблено висновок про необхідність внесення змін у законодавство в цій сфері.

Ключові слова: контрабанда, правоохоронні органи, сили безпеки, судові органи, форми взаємодії, підстави взаємодії.

Постановка проблеми. Сьогодні існуюча система державних органів протидії контрабанді потребує вдосконалення в частині взаємодії сил безпеки, судових та правоохоронних органів, зокрема, розширення підстав для взаємодії за допомогою внесення змін у чинне законодавство, збільшення переліку форм участі цих органів у протидії контрабанді. Тому вивчення зазначеної тематики з боку практиків-юристів та науковців дасть змогу надалі вдосконалити механізм протидії контрабанді в Україні.

Тіньовий імпорт в Україні традиційно коливається у діапазоні 8–10 % ВВП. Станом на сьогодні це понад \$10 млрд на рік, які вилучено з нашої економіки через існування контрабандних схем у наявних масштабах [1]. Наведені цифри досить переконливо показують, скільки фінансів не досягає державного бюджету, а отже, не може бути використано на розвиток держави. Для поліпшення цієї ситуації потрібно вдосконалити механізм взаємодії органів влади у сфері протидії контрабанді.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Доцільно зауважити, що, незважаючи на важливість і актуальність питання протидії контрабанді, вітчизняна та зарубіжна наука не приділила достатньої уваги розробленню підстав і форм участі сил безпеки, судових та правоохоронних органів України у протидії контрабанді. Відсутність дефініцій, адекватного понятійного апарату вказує на

істотні прогалини у чинному законодавстві України.

Разом з тим у правовій науковій літературі теоретичного і методологічного характеру зосереджено чимало ідей та обґрунтованих положень, які стосуються зазначеної проблематики. Теоретичні аспекти проблеми поняття та сутності контрабанди вивчали такі вчені-правознавці, як М. Бажанов, О. Бантишев, В. Борисов, В. Василевич, І. Даньшин, Л. Деркач, О. Джужа, А. Закалюк, О. Кальман, В. Корж, Я. Кураш, О. Костенко, О. Литвак, В. Малярова, М. Мельник, В. Навроцький, О. Омельчук, В. Попович, Є. Стрельцов, В. Тацій, В. Шақун та ін.

Незважаючи на значну теоретичну базу дослідження контрабанди, у науковій галузі недостатньо розкриті питання підстав і форм участі сил безпеки, судових та правоохоронних органів України у протидії контрабанді. Тому ця проблематика потребує подальшого наукового дослідження.

Виходячи з актуальності та значущості проблеми **метою статті** є визначення підстав і форм участі сил безпеки, судових та правоохоронних органів України у протидії контрабанді.

Для досягнення зазначеної мети були поставлені такі завдання: визначити сутність і систему органів державної влади протидії контрабанді; визначити підстави і форми участі сил безпеки, судових та правоохоронних органів України у протидії контрабанді;

визначити перспективи подальшого внесення змін у законодавство України у цій сфері.

Виклад основного матеріалу. Відповідно до ст. 201 Кримінального кодексу України (далі ККУ) контрабанда – це переміщення через митний кордон України поза митним контролем або з приховуванням від митного контролю культурних цінностей, отруйних, сильнодіючих, вибухових речовин, радіоактивних матеріалів, зброї або боеприпасів (крім гладкоствольної мисливської зброї або бойових припасів до неї), частин вогнепальної нарізної зброї, а також спеціальних технічних засобів негласного отримання інформації [2]. Згідно з українським законодавством за здійснення контрабанди настає кримінальна або адміністративна відповідальність. При цьому процес протидії контрабанді та притягнення до відповідальності охоплює систему державних органів, які наділені відповідними повноваженнями у цій сфері.

Згідно з найбільш розповсюдженою класифікацією державних органів за критерієм ширини компетенції, виділяють органи держави загальної і спеціальної компетенції. Якщо додержуватися такої класифікації, то загальними органами протидії контрабанді виступають державні органи загальної компетенції, якими є:

– Кабінет Міністрів України як вищий орган у системі органів виконавчої влади, який здійснює заходи щодо забезпечення обороноздатності і національної безпеки України, громадського порядку, боротьби зі злочинністю, спрямовує і координує роботу міністерств, інших органів виконавчої влади [3];

– Президент України як гарант державного суверенітету, територіальної цілісності України, додержання Конституції України, прав і свобод людини і громадянина;

– Верховна Рада України – парламент як єдиний орган законодавчої влади в Україні, що визначає основні засади протидії контрабанді.

Органами спеціальної компетенції виступають сили безпеки, судові та правоохоронні органи. Одні з них призначені протидіяти контрабанді, інші мають повноваження щодо притягнення до кримінальної або адміністративної відповідальності у цій сфері.

Згідно із Законом України “Про національну безпеку України” сили безпеки – це правоохоронні та розвідувальні органи, державні органи спеціального призначення з правоохоронними функціями, сили цивільного

захисту та інші органи, на які Конституцією та законами України покладено функції із забезпечення національної безпеки України [4]. Таким чином, правоохоронні органи є частиною сил безпеки, на які законами України покладено функції із забезпечення національної безпеки України.

Якогось єдиного визначення поняття правоохоронних органів у законодавстві немає, воно надане в різних нормативно-правових актах. Так, відповідно до Закону України “Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів” правоохоронні органи – це органи прокуратури, Національної поліції України, Служби безпеки України, Військової служби правопорядку у Збройних Силах України, Національне антикорупційне бюро України, органи охорони державного кордону, органи доходів і зборів, органи і установи виконання покарань, слідчі ізолятори, органи державного фінансового контролю, рибоохорони, державної лісової охорони, інші органи, які здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції [5].

Згідно з “Інструкцією про порядок проведення контрольних заходів контрольно-ревізійним відділом Державної судової адміністрації України” правоохоронні органи – це органи прокуратури, внутрішніх справ, служби безпеки, державної контрольно-ревізійної служби та державної податкової служби [6].

У “Порядку проведення інспектування Державною аудиторською службою, її міжрегіональними територіальними органами” визначено правоохоронні органи як органи прокуратури, служби безпеки, Національної поліції, підрозділи податкової міліції ДФС, Національне антикорупційне бюро, утворені відповідно до законодавства інші органи, які здійснюють правоохоронні функції [7].

Отже, визначення правоохоронних органів містить лише перелік таких органів, а не основні завдання, які стоять перед ними. Досить змістовним є визначення, надане “Договором про порядок перебування і взаємодії співробітників правоохоронних органів на територіях держав-учасниць Співдружності Незалежних Держав”. Цей документ визначає правоохоронні органи як державні органи, які відповідно до національного законодавства сторін забезпечують безпеку держави, суспільства, громадян і ведуть боротьбу зі злочинністю [8].

Тому визначення правоохоронних органів здійснюється через реалізацію функцій, які на них покладені, зокрема, правозастосовних або правоохоронних. Правоохоронні органи у сфері протидії контрабанді – це державні органи, які реалізують правоохоронну та правозастосовну функції держави, мають повноваження для застосування заходів запобігання, виявлення злочинів та інших правопорушень, пов'язаних з контрабандою, притягувати до юридичної відповідальності винних у таких правопорушеннях, а також можуть у разі потреби застосовувати державний примус.

Адміністративна юрисдикція у сфері притягнення до відповідальності за контрабанду передбачає, що згідно зі ст. 522 Митного кодексу справи про порушення митних правил, передбачені статтями 468, 469, 470, 474, 475, 477–481, 485 цього кодексу, розглядаються органами доходів і зборів. Справи про порушення митних правил, передбачені статтями 471, 472, 473, 476, 482, 483, 484 Митного кодексу, а також усі справи про порушення митних правил, вчинені особами, які не досягли 18-річного віку, розглядаються місцевими судами (суддями) [9].

У кримінальному провадженні правосуддя здійснюється лише судом. Притягнення до кримінальної відповідальності за контрабанду здійснюється судами першої, апеляційної та касаційної інстанцій. Згідно зі ст. 216 Кримінального процесуального кодексу України (КПКУ) слідчі органів безпеки здійснюють досудове розслідування злочинів, передбачених статтями 201, 201-1, 305 ККУ. Відповідно до ст. 38 КПКУ органами досудового розслідування (органами, що здійснюють дізнання і досудове слідство) є слідчі підрозділи органів безпеки. Адміністративна відповідальність за порушення, передбачені Митним кодексом, настає в разі, якщо ці правопорушення спричиняють кримінальну відповідальність.

Таким чином, взаємодія у протидії контрабанді найчастіше здійснюється між підрозділами СБУ та МВС, ДПСУ, ДФСУ, прокуратурою й іншими правоохоронними органами та судом.

Відповідно, в Україні діє узгоджена система державних органів протидії контрабанді. Участь цих органів у протидії контрабанді реалізується через нормативно закріплені форми взаємодії. У тлумачному словнику української мови “форма” тлумачиться як: 1) тип, будова, спосіб організації чого-небудь;

зовнішній вияв якого-небудь явища, пов'язаний з його сутністю, змістом; 2) спосіб існування змісту, його внутрішня структура, організація і зовнішній вираз [10].

Окремо терміна “взаємодія” у законодавстві немає, але застосовується в різних нормативно-правових актах. Вважається, що взаємодія передбачає узгоджену діяльність різноманітних ланок системи органів державної влади і спрямована на досягнення спільної мети з найменшими затратами сил, засобів та часу.

Під формою взаємодії сил безпеки, судових та правоохоронних органів у протидії контрабанді розуміється зовні виражена організаційна та процесуально-правова узгоджена діяльність різноманітних ланок системи органів державної влади у сфері протидії контрабанді, що здійснюється в рамках їх компетенції.

Класифікація форм взаємодії досить різноманітна і пов'язана насамперед із настанням процесуально-правових наслідків та регулюванням цього питання у законодавстві. Усі форми взаємодії правоохоронних органів можна умовно поділити на дві великі групи: 1) процесуально-правові форми, які передбачені кримінальним та адміністративним процесуальним законом; 2) організаційно-тактичні форми, які не суперечать кримінальним та адміністративним процесуальним законам, але можуть бути передбачені підзаконними нормативно-правовими актами.

На думку В. Малярової та Л. Дмитрієва, віднесення до процесуально-правових форм усіх форм взаємодії є необґрунтованим, оскільки процесуальні форми взаємодії є діяльністю, яка заснована тільки на нормах закону. Їх не варто плутати з організаційними формами взаємодії, які ґрунтуються на положеннях інших нормативно-правових актів, що регламентують питання взаємодії слідчого з оперативними підрозділами [11, с. 183].

З нашого погляду, процесуально-правові та організаційно-тактичні форми взаємодії безпосередньо пов'язані одні з одними, використання організаційно-тактичних форм не можливе без застосування кримінально-процесуальних норм і не повинно суперечити їм. Крім того, додатково під час розмежування цих форм значення мають правові наслідки, які настають, та характер і мета застосування таких форм.

До організаційно-тактичних форм взаємодії у протидії контрабанді відносять такі види

спільної діяльності: 1) спільне планування розслідування в цілому або окремих слідчих дій, проведення спільних операцій за єдиним планом із комплексним використанням сил і засобів з розшуку та затримання злочинців, які вчиняють контрабанду; 2) взаємний та систематичний обмін інформацією, що отримується суб'єктами взаємодії стосовно підготовки чи вчинення контрабанди та розслідування наявних фактів, інформацією, що міститься в централізованих, обласних та інших банках даних оперативно-розшукового, оперативно-довідкового призначення, а також створення спільних банків даних про осіб, які можуть бути причетні до контрабанди; 3) спільне обговорення ходу і результатів роботи у кримінальній справі у сфері контрабанди; 4) проведення спільних засідань колегій міністерств та відомств, оперативних нарад керівників, їх структурних підрозділів з метою розгляду проблем боротьби із контрабандою, прийняття конкретних рішень щодо реалізації державних програм боротьби з контрабандою, виконання нових законів та правових актів України з питань боротьби з контрабандою; 5) створення та робота міжвідомчих слідчо-оперативних груп з розслідування злочинів у сфері контрабанди; 6) створення міжвідомчих робочих груп для підготовки нових законопроектів, пропозицій про зміни і доповнення законодавства у сфері боротьби з контрабандою; 7) взаємне інформування про стан злочинності та судимості у сфері контрабанди; 8) використання даних судової статистики та матеріалів судової практики під час розроблення заходів щодо посилення боротьби із контрабандою; 9) проведення спільних семінарів і конференцій, розроблення та реалізація спільних планів, програм боротьби з контрабандою; 10) участь відповідних фахівців у роботі з підвищення кваліфікації працівників правоохоронних органів, розроблення навчальних програм та проведення занять у системі професійної підготовки; 11) спрямування спільних інформаційних листів, довідок, оглядів; 12) міжнародне співробітництво у сфері боротьби з контрабандою; 13) спільне інформування громадськості про результати діяльності у сфері боротьби з контрабандою, у тому числі спільна підготовка та подання до органів влади країни узагальненої інформації про стан криміногенної ситуації у сфері протидії

контрабанді, пропозицій про заходи щодо її (боротьби) поліпшення; 14) проведення за погодженням спільних і (або) скоординованих профілактичних заходів, оперативних та оперативно-розшукових заходів щодо запобігання та припинення контрабанди тощо.

Стосовно процесуально-правової форми взаємодії, якщо її розглядати у широкому розумінні, то вона здійснюється як усередині адміністративного та кримінального процесуального провадження між учасниками цього провадження, так і іншими суб'єктами, які можуть і не бути учасниками провадження, але сприяють його здійсненню.

Так, внутрішніми процесуально-правовими формами взаємодії у кримінальному провадженні щодо притягнення до кримінальної відповідальності за вчинення контрабанди можуть бути: взаємодія між співробітниками оперативних підрозділів та слідчим, прокурором, наприклад, щодо провадження слідчих (розшукових) дій і негласних слідчих (розшукових) дій та в інших випадках, передбачених законодавством; взаємодія прокурора зі слідчим у процесі здійснення прокурором нагляду за додержанням законів під час проведення досудового розслідування у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням; взаємодія слідчого з експертами і спеціалістами під час підготовки і збирання інформації та матеріалів для експертного дослідження або під час експертного дослідження у процесі провадження окремих слідчих дій, у яких бере участь експерт або спеціаліст (огляду місця події, допиту неповнолітніх, обшуку автотранспортних засобів тощо).

Зовнішня форма взаємодії з іншими суб'єктами припускає наявність взаємовідносин і співробітництва стосовно одержання інформації у процесі кримінального або адміністративного провадження, а також передачу справ згідно з підвідомчістю. Наприклад, відповідно до розділу III "Порядку взаємодії органів Державної прикордонної служби України та Державної фіскальної служби України під час виявлення ознак порушень митних правил, а також виявлення майна, яке не має власника або власник якого невідомий", посадова особа митниці ДФС, уповноважена на проведення процесуальних дій та визначена керівником або заступником

керівника митниці ДФС, після отримання інформації про виявлення службовими особами органу (підрозділу) охорони державного кордону ознак порушення митних правил прибуває на місце виявлення правопорушення не пізніше ніж через три години з моменту отримання інформації про виявлення правопорушення, якщо воно виявлено поза межами пункту пропуску через державний кордон України, а в межах пункту пропуску – негайно [12].

Крім того, відповідно до п. 33 ст. 20 Закону України “Про Державну прикордонну службу України” у взаємодії з митними та іншими державними органами ДПСУ може здійснювати заходи щодо недопущення незаконного переміщення через державний кордон України вантажів та іншого майна, стосовно яких законодавством встановлено заборони і обмеження, вилучати такі вантажі та інше майно в разі здійснення спроби переміщення їх через державний кордон України або самостійно в ході проведення оперативно-розшукових заходів та передавати їх за призначенням у встановленому порядку [13].

Звичайно, не виключається взаємодія органів ДПСУ з протидії контрабанді в аспекті міжнародного співробітництва. Так, відповідно до п. 43 ст. 20 Закону України “Про Державну прикордонну службу України” ДПС України має право взаємодіяти з питань охорони державного кордону України, протидії незаконній міграції, незаконному обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів, транскордонній злочинності, контрабандній діяльності з компетентними органами та військовими формуваннями іноземних держав, міжнародними організаціями в порядку і на засадах, установлених законодавством [13].

Важливим моментом взаємодії підрозділів СБУ, МВС, ДФС, ДПСУ, прокуратури є спільна мета – боротьба зі злочинністю у сфері контрабанди. Зазначена взаємодія має здійснюватися на державному, обласному, на міському та районному рівнях.

Підставами застосування різних форм взаємодії є законні та підзаконні акти, зокрема, Кримінальний процесуальний кодекс України,

Митний кодекс України, Кодекс України про адміністративні правопорушення, закони “Про судоустрій і статус суддів”, “Про Службу безпеки України”, Постанова КМУ “Про затвердження положень про Державну податкову службу України та Державну митну службу України” тощо.

Механізмом реалізації взаємодії є видання спільних наказів, планів взаємодії, міжвідомчих рішень, інструкцій. Серед міжвідомчих інструкцій слід назвати насамперед наказ СБУ, МВС “Про взаємодію Служби безпеки України та Міністерства внутрішніх справ України в питанні розшуку осіб” від 03.05.2012 р. за № 169/391, спільний наказ Головного контрольно-ревізійного управління України, МВС України, СБУ, Генеральної прокуратури України “Про затвердження Порядку взаємодії органів державної контрольно-ревізійної служби, органів прокуратури, внутрішніх справ, Служби безпеки України” від 19.10.2006 р. за № 346/1025/685/53 тощо.

Висновки

Незважаючи на досить розгалужену систему форм взаємодії участі сил безпеки, судових та правоохоронних органів України у протидії контрабанді, необхідним є: 1) розширення повноважень щодо здійснення оперативно-розшукової діяльності у сфері контрабанди; 2) уніфікація митного та кримінального процесуального законодавства України в частині, що стосується забезпечення дієвих механізмів реалізації оперативно-розшукових заходів щодо контрабанди; 3) комплексна та стабільна система митного законодавства; 4) посилення співпраці сил безпеки, судових та правоохоронних органів з міжнародними правоохоронними органами; 5) удосконалення обміну інформацією між силами безпеки, судовими та правоохоронними органами через осучаснення ліній і форм взаємодії, впровадження нових технологій; 6) забезпечення розроблення спільних нормативно-правових актів з питань недопущення дублювання функцій, визначення відповідальності правоохоронних органів за стан ведення боротьби з контрабандою;

7) збільшення видів процесуально-правових та організаційно-тактичних форм взаємодії.

Подальші наукові дослідження будуть спрямовані на розроблення наведених форм взаємодії.

Перелік джерел посилання

1. Контрабанда в Україні: масштаби, основні країни та товари, втрачені відсотки ВВП та робочі місця. Україна кримінальна. URL: <http://cripo.com.ua/processes/kontrabanda-v-ukrayini-masshtabi-osnovni-krayini-ta-tovari-vtracheni-vidsotki-vvp-ta-robochi-mistsya/> (дата звернення: 15.04.2020).

2. Кримінальний кодекс України : офіц. текст. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#n3095> (дата звернення: 15.04.2020).

3. Конституція України : офіц. текст. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#n4690> (дата звернення: 15.04.2020).

4. Про національну безпеку : Закон України від 21.06.2018 р. № 2469-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19> (дата звернення: 07.04.2020).

5. Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів : Закон України від 23.12.1993 р. № 3781-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3781-12> (дата звернення: 15.04.2020).

6. Про затвердження Інструкції про порядок проведення контрольних заходів контрольно-ревізійним відділом Державної судової адміністрації України : наказ Державної судової адміністрації України від 29.07.2011 р. № 120. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0120750-11> (дата звернення: 15.04.2020).

7. Про затвердження Порядку проведення інспектування Державною аудиторською службою, її міжрегіональними територіальними органами : Постанова Кабінету Міністрів України від 20.04.2006 р.

№ 550. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/550-2006-%D0%BF> (дата звернення: 15.04.2020).

8. Договір про порядок перебування і взаємодії співробітників правоохоронних органів на територіях держав – учасниць Співдружності Незалежних Держав від 04.06.1999 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/997_836 (дата звернення: 15.04.2020).

9. Митний кодекс України : офіц. текст. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4495-17#n4365> (дата звернення: 15.04.2020).

10. Новий тлумачний словник української мови : у 4 т. / уклад. : В. В. Яременко, О. М. Сліпушко. Київ : Аконті, 1998. Т. 4. С. 694.

11. Малярова В. О., Дмитрієва Л. В. Види і форми взаємодії під впливом нового кримінального процесуального законодавства. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Право*. 2017. Вип. 43(2). С. 179–182. URL: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvuzhpr_2017_43\(2\)_42](http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvuzhpr_2017_43(2)_42). (дата звернення: 15.04.2020).

12. Про затвердження Порядку взаємодії органів Державної прикордонної служби України та Державної фіскальної служби України під час виявлення ознак порушень митних правил, а також виявлення майна, яке не має власника або власник якого невідомий : наказ МВС, МФУ від 18.10.2018 р. № 849/828. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1290-18#n7> (дата звернення: 15.04.2020).

13. Про Державну прикордонну службу України : Закон України від 03.04.2003 р. № 661-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/661-15> (дата звернення: 15.04.2020).

Стаття надійшла до редакції 05.08.2020 р.

УДК 343.98

А. Л. Криловецкий

**ОСНОВАНИЯ И ФОРМЫ УЧАСТИЯ СИЛ БЕЗОПАСНОСТИ, СУДЕБНЫХ
И ПРАВООХРАНИТЕЛЬНЫХ ОРГАНОВ УКРАИНЫ В ПРОТИВОДЕЙСТВИИ
КОНТРАБАНДЕ**

Проанализирована система государственных органов противодействия контрабанде. Рассмотрена классификация государственных органов. Определены понятие “правоохранительные органы” в сфере противодействия контрабанде и соответствующие формы сил безопасности, судебных и правоохранительных органов. Сделан вывод о необходимости внесения изменений в законодательство в этой сфере.

Ключевые слова: контрабанда, правоохранительные органы, силы безопасности, судебные органы, формы взаимодействия, основания взаимодействия.

UDC 343.98

A. Krylovetskiy

**BASES AND FORMS OF PARTICIPATION OF THE SECURITY FORCES, JUDICIAL
AND LAW ENFORCEMENT BODIES OF UKRAINE IN COUNTERING SMUGGLING**

The article analyzes the system of state bodies for combating smuggling. According to the most common classification of state bodies by the criterion of the breadth of competence, there are state bodies of general and special competence. If we adhere to this classification, the general bodies of counteraction to smuggling are state bodies of general competence, which are the Verkhovna Rada, the Cabinet of Ministers, the President of Ukraine. The bodies of special competence are the security forces, judicial and law enforcement agencies. It is determined that there is no single definition of the concept of law enforcement agencies in the legislation, it is provided in various regulations.

Anti-smuggling law enforcement agencies are state bodies that implement the law enforcement and law enforcement function of the state, which have the authority to apply measures to detect, prevent, eliminate crimes and other offenses related to smuggling, have the right to bring to justice those responsible for such offenses, and may, if necessary, apply state coercion. The participation of these bodies in combating smuggling is realized through appropriate forms of cooperation.

The form of interaction between security forces, judicial and law enforcement agencies in combating smuggling means the outwardly expressed organizational and procedural-legal coordinated activities of various parts of the system of public authorities in the field of combating smuggling, carried out within their competence. All forms of cooperation in the field of combating smuggling can be divided into two major groups: 1) procedural and legal forms, which are provided by criminal and administrative procedural law; 2) organizational and tactical forms that do not contradict the criminal and administrative procedural law, but may be provided by bylaws.

Laws and bylaws are the basis for interaction between security forces, judicial and law enforcement agencies. By-laws include, first of all, joint orders, interaction plans, interdepartmental decisions, instructions. It is concluded that it is necessary to amend the legislation in this area.

Keywords: smuggling, law enforcement agencies, security forces, judicial authorities, forms of interaction, grounds for interaction.

Криловецкий Андрей Леонидович – аспірант кафедри тактико-спеціальної підготовки Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ
<https://orcid.org/0000-0002-2079-5010>